

Epistel 475 – Gode og dårlige Veje

Fra Ludvig Holbergs EPISTLER, 1754

Til etc. etc.

Da jeg for nogle år siden rejste igennem Sjælland, fik jeg på vejen vist stedet, hvor en præst dagen før var væltet med vognen og havde stødt hjernen itu.

5 Ved den ene side af vejen lå der den sten, som ligger der endnu, som vognen var stødt på, og ved den anden side af vejen lå en anden sten, som præsten fik sit banesår¹ på. Det syntes som om, begge sten var lagt dér alene for at styrte rejsende i ulykke. Det er ikke det eneste sted på vore veje, hvor rejsende må frygte for sådant uheld, thi man finder overalt vejene belagt med
10 løse sten, som har ligget der fra ældgamle tider, uden at nogen har bekymret sig om at rydde dem til side, skønt de fleste ikke er større, end at en mand kan bortvælde dem helt alene.

Når man tænker over dette, og over alle de omveje, man må tage, før man
15 kommer til det sted, man vil hen, kan man ikke andet end undre sig over vore tiders skødesløshed, og des mere må man beundre den omsorg de gamle, især romerne, har haft for de offentlige veje. Romerne havde igennem hele Italien anlagt store veje til de fornemmeste byer, ud til begge have. I provinserne var også lavet sådanne veje, som man endnu kan se rester af, og som tjener til
20 bevis på deres herlighed og behagelighed. Disse veje var udført i lige linje, og man havde derfor gennemboret bjerge og udtørret moser. Alting var også ryddet og jævnet, så at man både sikrere og hurtigere kunne komme fra et sted til et andet, fordi man nu om stunder ikke kan rejse uden fare, og fordi man ofte må køre hele timer på grund af vejenes ujævnhed, før man kan
25 komme til et sted, som ellers ligger ganske nær.

Jeg forbliver evigt Deres meget ydmyge og meget lydige tjener

¹ Et dødeligt sår.